

"GALEB"

9

39. LETNIK
1992-1993

MLADINSKA REVIJA
39. LETNIK 1992-93
MAJ 1993
ŠTEVILKA 9

Naslovna stran:
Ana Tina Petkovšek, 4. r. (1991-92)
OŠ "J. Ribičič", SV. JAKOB

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Cedad
Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič
Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski
Naslov uredništva: Založništvo tržaškega tiska, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600
Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151
Naročnina (10 številk): 25.000 lir. Posamezna številka 3.500 lir, dvojna 4.500 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 180 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Tone Pavček: Majska vila	1
Klarisa M. Jovanović: O leni Luni	2
Ljubka Šorli: Bratec in sestrica	6
Vojan Tihomir Arhar: Kolobarček	8
Meta Rainer: Ploha	10
Marija Mijot: Suhcena miška	11
Marjan Tomšič: Prva ljubezen	12
Neža Maurer: Regrat	15
Marko Kravos: Smešen je, kdo vse verjame	16
Neža Maurer: Zelen škrat	18
Vera Poljšak: Križanka Stojnica	19
Berta Golob: Besedne družine	20
Vera Poljšak: Vlak	21
Damjan Ovsec: O zelenjavi	22
Peter Furlan: Ronč in Brenč	24
Jadranova turnirja v minibasketu	25
Šolarji pišejo	26
Jože Petelin: Križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 1), Barbara Boneta (str. 10, 15), Marjanca Jemec Božič (str. 12-14), Lijana Drašček (str. 11), Peter Furlan (str. 24), Leo Korelc (str. 32), Marjan Manček (str. 20), Klavdij Palčič (str. 16-17), Tone Rački (str. 22-23), Jelka Reichman (str. 7), Fabio Nemi (str. 18), Magda Tavčar (str. 2-5, 8-9, 19, 21).

Majska vila

TONE PAVČEK

Narisala VESNA BENEDETIČ

Sonce je roso popívnalo
s pivniki - vročimi žarki
in odveslalo na širno nebo
v svoji vesoljski barki.

Ptički prinesli so dobrih novic
v svojih zgovornih kljunih:
danes se čudež nekje dogodi
po vseh izračunih.

In res: iz gozda je vila prišla
in baja o lepem, o lepem, o lepem.
Poslušam in v album srca
njeno zgodbo v naglici lepim.

O leni Luni

*Lena Luna ves čas zeha,
ves čas kislo se drži.
Ne skrbite: ne boleha,
le do dela ji nič ni.*

*Sonce ugasne, dan se neha,
Luna mora svetiti.
Lena Luna pa kar kreha.
Da je bolna? O, pa ni!*

*Spanje njena je uteha,
vso noč v postelji leži,
Sonček pa, ni mu do smeha,
še ponoči ne zaspi.*

Nekoč, ko še ni bilo ne tebe in ne mene in ne tvoje mamice in očka in ne tvoje babice in dedka, je bilo na svetu drugače, kot je danes. Po zemlji so hodili ljudje in v rekah in morjih so se igrale ribe in po nebu so letele ptice in otroci so bili ravno tako navihani, kot si ti. Toda na nebu se nikoli ni prižgala niti ena zvezda. Po njem sta potovala le Sonce in Luna, kaj pravim, bolj Sonce kot Luna. Luna je bila namreč obupno lena, veliko bolj lena od vsakega najbolj lenega šolarja. Dvakrat ali trikrat na mesec se je ponoči odpravila čez nebo, potem pa je še to opustila. Zaprla se je v svojo srebrno hiško in dremala v njej cele dneve in noči.

Sprva se je izgovarjala, da se slabo počuti. "Oh, Sonček, ko bi ti vedel, kako me mrazi. Prehladila sem se. Saj ni čudno. Ponoči je zmeraj hladnejše kot podnevi. Ljubi Sonček, kaj ko bi me to noč zamenjal? Ti si zdrav, jaz pa bolna." In Sonček, ki je bil Lunin sorodnik v prvem kolenu in se ni hotel zameriti svojim žlahtnikom, je pristal. Nerad, kajpak! Saj je, odkar je vedel zase, po cele dneve drvel v svojem ognjenem vozlu po nebu in je bil po takem delu vselej močno utrujen.

Ampak – dobrota je sirota! Luna ni in ni hotela ozdraveti in Sonček se je odtej vozil po nebu tudi ponoči. Že res, da z manjšim veseljem in manjšo hitrostjo, vozil se pa le je – in ne za zabavo! Tu pa tam so ga moči vendarle zapustile in je po dnevni tlaki kar omahnil v posteljo. Takrat je bilo ponoči temno ko v rogu.

To je trajalo dolgo časa. Nekaj let, morda nekaj desetletij. Ne Sončku in ne Luni se na obrazu ni nič poznalo, saj se ne stara kot ljudje. Toda Sončku je jela pojemati svetloba in zbal se je, da bo v kratkem ugasnil kot žerjavica v pepelu. Zato se je podvizal k Luni. Potrkal je na njena vrata, pa se nihče ni oglasil. Potrkal je še enkrat. Spet nič. Pa je kar vstopil. Luna je seveda spała in smrčala, da so plapolale zavese na oknih in se je majal lestenec nad posteljo.

“Dober večer, Luna,” je pozdravil Sonček. Luna pa nič. “Obisk imas, lenoba lena,” je zavpil Sonček, da so popokale šipe na oknih. Tedaj je Luna s težavo odprla samo eno oko, obeh se ji ni dalo.

“Uh, si siten! Še spanja mi ne privoščiš,” je vzdihnila.

Sonček pa ji je zabrusil: “Dovolj je potu. Odslej boš ponoči spet ti svetila!”.

Šele takrat je Luna na široko odprla oči.

“Ja, seveda, tebi je lahko. Ti svetiš podnevi. Tedaj je veselo. S svojega voza opazuješ Zemljo pod sabo: otroke, ki si podajajo pisane žoge, sive golobe, ki letajo nad mestnimi trgi, vlake, ki sopihajo čez ravna polja. Jaz, uboga reva, pa ponoči ne vidim ničesar – samo toliko, kolikor si sama posvetim.”

Takrat se je Sončku utrnila misel. “Če je tako,” je vzklikanil, “nič lažjega! Snop svojih žarkov bom zdobil v prah in z zlato bleščavo posul celo nebo. Potem ti ne bo več dolgčas.”

Kakor je rekel, je tudi storil. Na tisoče zvezd je zažarelo na nebu; ena je bila lepša od druge. Nagajivo so mezikale Luni in jo vabile k sebi.

In Luna se je po dolgem času spet lotila dela, ki ga še danes opravlja. Ker pa svoje narave ni spremnila, jo tu pa tam še zmeraj zgrabi lenoba in si vzame kakeden dopusta. Takrat je zunaj črna noč.

bratec in sestrica

Sestrica na stol se spravi,
čitanko odpre in čita,
kar stojé, da bolj strmita
bratec in medvedek rjavi.

Čita sestrica berilce.
Stol nevarno se zamaje...
Vzklikne bratec trepetaje:
"Pimi hito se za kilce!"

Pa se krilca ni prijela
sestrica neubogljiva.
Zdaj na tleh solzé preliva,
glavo tiplje, če je cela...

Bratec-mož pa jok prikrije.
Ko medvedku vse potoži,
se s polenom oboroži
in za kazen stol nabije.

Ljubka Šorli (1910-1993)

Goriška pesnica se je rodila pred 83 leti v Tolminu. Napisala je pesmi za odrasle in otroke, veliko svojega srca pa je vložila v revijo Pastirček.

Ko so ji fašisti leta 1937 umorili moža, je ostala sama z dvema otročicema. Pa to ni bilo dovolj hudo: te dni je minilo petdeset let, kar so tudi njo zaprli in strahovito mučili. Ker je imela rada svojo besedo. Tik preden naj bi šla ta stran v tisk, je 30. aprila Ljubka Šorli ugasnila. Njeno srce pa bo živilo v njenih pesmih.

M. Kravos

VOJAN TIHOMIR ARHAR

KOLOBARČEK

Narisala MAGDA TAVČAR

Deževnik Kolobarček je pravkar prikuhal iz zemlje.
"Jej, kako si smešen!" je vzkliknila mala pikapolonica, ki je čepela na listu solate.
Jaz, smešen? Zakaj?" se je začudil deževnik.
"Kar poglej se!" je veselo nadaljevala pikapolonica. "Na glavi nosiš grudico zemlje, pa se zdi, kot bi bil pokrit z rjavo čepico."
"Pa zdaj?" je spet vprašal Kolobarček in stresel zemljo z glave.
"Še vedno si smešen," je vztrajala pikapolonica, "ker si tako neznansko dolg."
"Takšen sem pač," se je branil deževnik. "Kar narava stori, je vedno prav, ali ne? Tudi ti nisi kakšna posebna lepota."
"Ne trdim, da sem krasotica," je priznala pikapolonica.
"Vem le, da bi nama bilo v prid, če bi oba malo shujšala."
"Ti kar hujšaj!" jo je zavrnil Kolobarček. "Jaz pa ne nameravam stradati. Takšen kot sem, se kar dobro počutim."
"Počutje je eno, osebna varnost pa drugo!" je pribila pikapolonica.
"Tako zavaljen, rožnat in lenoben si prava poslastica za pozrešne ptiče. Kar izzivaj jih, pa bo hitro po tebi!"
"Joj meni! Kaj pa naj storim?" se je ustrašil debeli deževnik in prebledel od glave do repa.

"Shujšaj!" je bila kratka pikapolonica. Ko boš dovolj suh, boš lahko z repnimi kolobarčki tako zažljal kakor kača klopotiča. To bo pregnalo tvoje sovražnike. Imel boš mirno, brezskrbno in dolgo življenje."

"Misliš resno?" je še podvomil deževnik Kolobarček, ki je spet začel dobivati svojo prejšnjo rožnato barvo.

"Jaz nikoli ne besedičim tjavdan," je bila nejevoljna pikapolonica. "Tvoja priateljica sem in želim samo dobro. Ti pa odloči!" Nato je razpela drobna krilca in odletela.

Deževnik se je zamislil: kaj pa, če ima stara pikapolonica vendorle prav? Dolgo je že na svetu in je marsikaj izkusila. Sicer pa, ali ni ravnonos zatrdirila, da je njegova priateljica?

Potem, ko je še nekaj dni omahoval, se je Kolobarček nekega dne le odločil, da bo shujšal, pa naj stane, kar hoče. Glavno je, da si reši življenje!

Poslej ni več goltal redilne prsti, ampak je srkal samo vodo. Kmalu je ugotovil, da ga je zdaj že precej manj. Čez nekaj tednov je postal tenek kot vrvica. Še več: z repnimi obročki je lahko tako močno zažljal, da se je slišalo daleč naokrog.

"Uspel sem!" je vzkliknil ves navdušen. "Tako suh kot sem sedaj, sem popolnoma varen, saj sem kača klopotiča. To bo življenje!"

Nenavadno rožljanje pa je privabilo sestradanega kosa. Brž se je spustil z veje, odprl kljun, ham! in deževnika Kolobarčka ni bilo več. Ob tem lačni ptič sploh opazil ni, da si za zajtrk ni privoščil navadnega deževnika, ampak kačo klopotiča...

META RAINER

Ploha

Oblački, šivi mački
na čolnih priveslali,
nad mestom so obstali,
na pločnike zijali.

Tam spodaj črne pike,
vse drobne, brez razlike,
hite na vse strani, –
le kam se jim mudi?

In hudomušni mački
so čolne prevrnili,
vso vodo nanje zlili –
in glej! – Te drobne pike
na mah so zdaj velike
in pisane, cvetoče, –
kako je to mogoče?

Ej, te človeške pike
razprle so dežnike!

Narisala BARBARA BONETA

MARIJA MIJOT
Poknjiziil MARKO KRAVOS

Narisala LIJANA DRAŠČEK

suhcena miška

Micena ti miška,
kje je tvoja hiška?
Kar pod podom, v črni temi?
Oh, uboga miška, vzemi
to škorjico kruha!
Kako si ti suha.

Prva ljubezen

Ko je prihajal cirkus v vas, so se za otroke odpirala nebesa. Ničesar se nismo bolj veselili kot tega dogodka. Kaj počitnice, kaj novo leto, kaj prvomajski prazniki, kaj vse skupaj. Cirkus je bil... sploh se ne da povedati, kakšna norost je bil ta cirkus. Vse bi dali zanj: psa, mačko, najdražjo igračo, za cirkus bi

povedali vse svoje skrivnosti. Cirkus je bil pač cirkus. Če bi nam kdo dal sposobnost letenja, no, cirkus je bil nekaj podobnega.

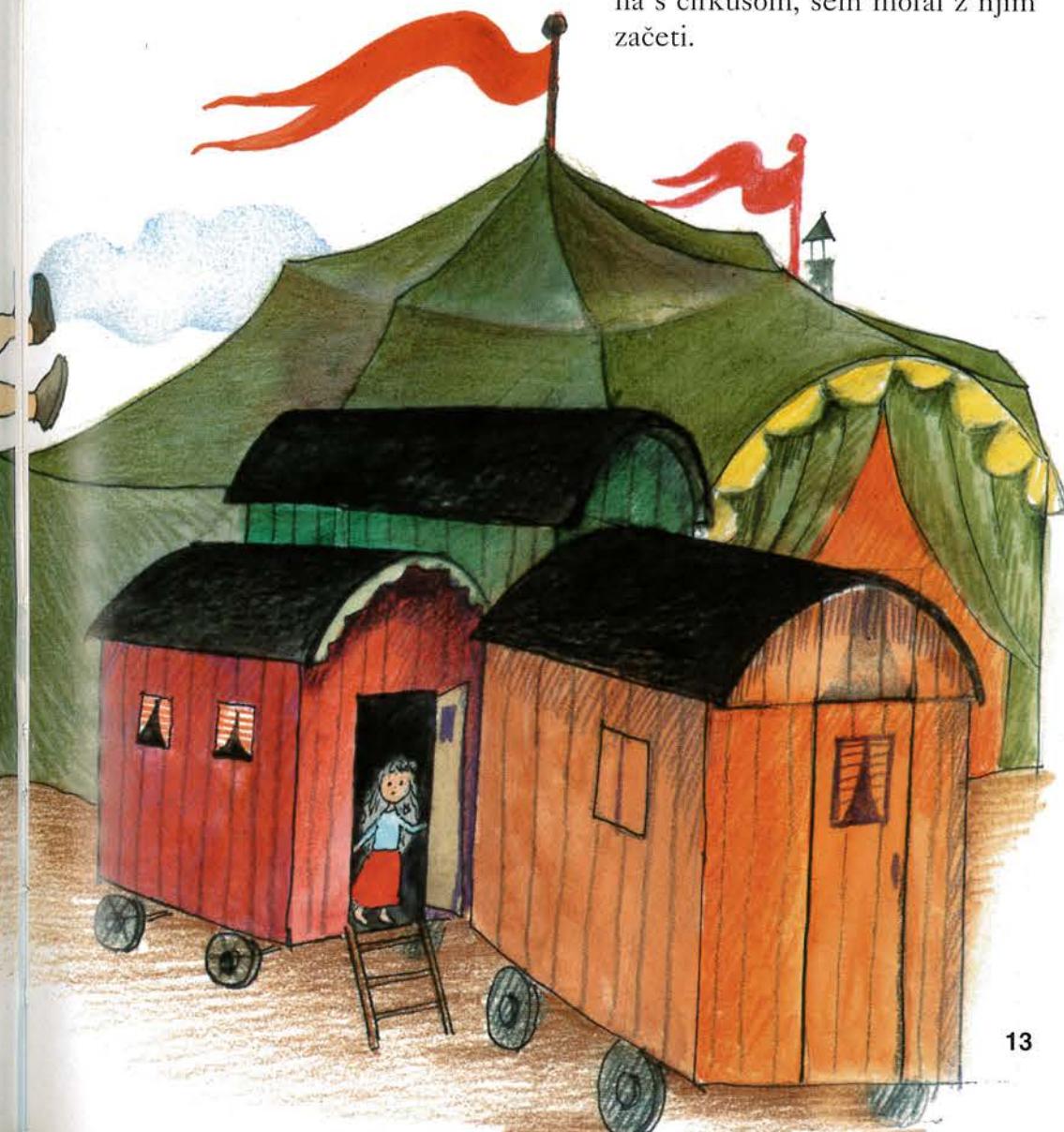
Od vseh zanimivosti, ki nam jih je prinašal, smo se najbolj veselili vrtljaka, takrat smo mu rekli ringelšpil. Saj poznate vrtljak? To je vrteči krog, na katerem so z verigo pripeti sedeži in to vse se vrti in mi se vrtimo z njim. Kakšno razkošje, kakšna čarovnija! Ampak v tistih časih, ko sem bil jaz otrok, so bili

vrtljaki na nožni pogon. Kaj to pomeni? Pod zgornjim krogom je bil okrogel oder, po lestvi smo se vzpelji nanj, prijeli za prečke vrtljaka in smo ga začeli poganjati vsi hkrati in seveda v isto smer. Če si takole gonil vrtljak trikrat, si se smel za plačilo enkrat tudi peljati, se z njim vrteti okoli sveta.

Danes so vrtljaki modernizirani, poganja jih elektrika, ampak tisti takrat so bili vseeno boljši. Kar templi smo se, kateri ga bo vrtel. Pa ne zaradi zastonjske vožnje, ampak ker je bilo vse skupaj silno zabavno in – božansko.

Hotel sem vam povedati zgodbo o moji prvi ljubezni in ne o cirkusu. Ker pa je ta zgodba tesno povezana s cirkusom, sem moral z njim začeti.

Ljudje, ki so potovali s cirkusom iz kraja v kraj, so bili Cigani. Danes jim pravijo Romi, ampak zame so bili in bodo Cigani, in prav nič slabega ne mislim in ne čutim ob tej besedi. Nasprotno: Cigane sem imel vedno zelo rad, saj so mi pomenili in mi še pomenijo svobodne planine, svobodne reke, svobodne gozdove in sploh vse, kar pomeni največja beseda med vsemi besedami: svoboda.

Bilo je pomladansko jutro, ko so priopotali v vas, s petimi vozovi, in komaj so se prikazali, že so imeli okoli sebe navdušene gledalce, nas otroke. Radovedno smo spremljali vsak njihov gib in se čudili čudnim napravam...

In takrat sem jo zagledal: iz voza je stopilo drobreno dekletce, imela je

pet let in pol, skuštrane in dolge črne lase, žive in globoke oči, črne in temne kot noč, lica rdeča in usteca tudi močno rdeča, ustnici napeti in sočni, vrat tanek in labodji, dolge in vitke prste je imela. Pa krilo do tal, živo rdeče barve, žametno krilo in žametno bluzico nebeško modro, z veliko rdečo pentljo okoli vratu. Pa bosa je bila, seveda. In je stopila na prvo stopnico, na drugo, na zemljo in takrat me je pogledala, obstala je sredi giba, strmela je vame in jaz vanjo, bila sva kakor uročena. In zgodil se je čudež. Enostavno je stopila k meni, me prijela za roko, me hip še gledala v oči, potem pa se je vzpela na prste (bil sem višji od nje) in me je poljubila kar na usta, me je poljubila meni nič tebi nič, kar tam pred vsemi, rahlo so se njene ustnice dotaknile mojih, njeni prsti so močno stisnili moje prste, moje oči so padle v njeno globino in tonil sem vanjo kakor v ogromno brezmejno vesolje. In bil sem ves rdeč, od pet do ušes, svet se je zavrtel okoli mene, noge so me hotele izdati, malo je manjka-
lo, pa bi se onesvestil.

A ona? Nič. Zdravo, je rekla, kakor da sva se šele včeraj ločila in se danes spet sesla. Zdravo, sem zajej-
cial, in od tega trenutka dalje sem bil nesmrtno zaljubljen vanjo in ona vame.

(nadaljevanje prihodnjic)

NEŽA MAURER

Narisala BARBARA BONETA

regrat

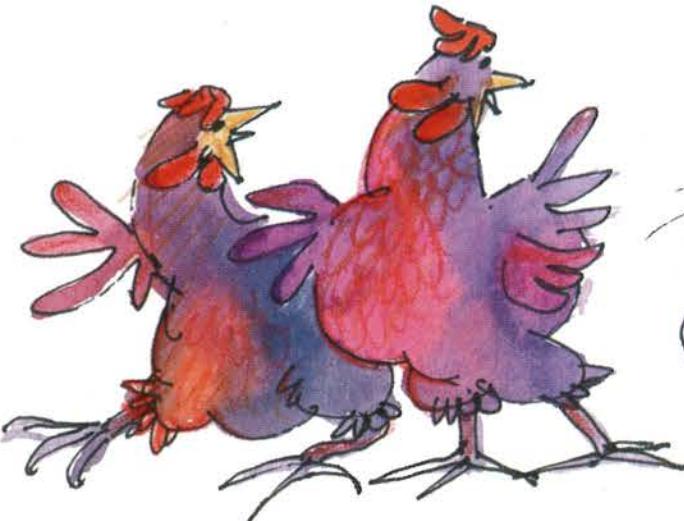
Skril sem se, zvito skril
med troje posek, devetero njiv,
med milijone trav.

Pa me je droben,
zlatorumen cvetek izdal.

Po meni so segli:
"Ej, z nami, pomladni junak!
Če boš še dolgo
na soncu sedel,
postal boš grenak!"

Tako sem šel,
s sončkom v srcu, čeprav nerad.
Kar bo zdaj z mano,
to sploh ne šteje –
čez teden, čez dva bo vsak ogon
od regrata zlat.

MARKO KRAVOS

Smešen je, kdor vse verjame

Narisal KLAVIDIJ PALČIČ

Muc Hudolin je bil zelo častihlepen in se je zelo rad postavljal. Že ime, ki si ga je sam izbral, naj bi vsem dalo vedeti, da se z njim ni šaliti. Še kokoši so se mu raje umaknile s poti, ko je s štrlečim repom opravil svoj jutranji obhod.

Včasih se je kljub temu, da je bil ustvarjen za najgrozovitejša dejanja, spravil na kako miško ali ptička. Teden je dobil v kremlje miško Mišo in preden bi jo usmrtil, se je hotel še zabavati z njo na račun svoje spremnosti in premoči.

Miška Miša pa ni bila kar tako. Vrgla se je na hrbet in spogledljivo vzduhnila:

“Kako junaški maček si ti! Morda pa nisi niti maček, ampak mlad tiger.

Po brkih se ti pozna in po piki na repu, da si ustvarjen za velika dejanja. Ah, prav gotovo si iz rodu tigrov...”

Tudi muc Hudolin je že slišal, da so si mačke s tigri v sorodu, pravzaprav da so tigri iz rodu mačk. Pa verjetno bo res tudi narobe, si je mislil in odgovoril miški:

“No, ja, bo že držalo, če rečeš ti. Čeprav nisem nič rumen in tudi črnih prog nimam.”

“To pa ja ni tako važno, videz še ne naredi človeka. Morda pa je med tigri v Indiji letos drugačna moda.”

“Saj tudi jaz čutim, da sem nekaj več, pa ne vem, če to opazijo tudi drugi.”

“Jaz sem takoj videla, da si krvolok plemenite krvi,” se mu je prilizovala Miša. “Za druge pa si moraš dati okoli pasu napis *tiger Hudolin*. Kako biše drugi ne verjeli, če je pa napisano!”

Miška Miša bi lahko postala predsednik republike, tako je bila pametna, prepričljiva in očarljiva. Ampak ne pozabimo, njej je tu šlo za življenje!

“Zdaj pa te bom hvaležno in na plemenit način pohrustal,” je slovensko razglasil Hudolin in že razprl svoje nabrušeno zobovje.

“Stoj, ali si nor?! Kdo pa bo verjel napisu, če me poješ? Tigri ne jejo miši, tigri požrejo najmanj antilopo.”

“Oh, oprosti, saj imaš prav. Premašo sem navajen razmišljati kot tiger, ko pa sem do zdaj živel na tem podeželju,” je rekel Hudolin in se z junaškim korakom odpravil v veliki svet, da bi ga tam prznali.

Hodi in hodi in ni, da bi naletel na veliko pozornosti, spoštovanja ali groze. Samo nek Tine se je na poti v šolo ustavil ob njem, ga pobožal in potem, ko je videl strašni napis okrog njegovega pasu, kar zdirjal proč.

“Ha,” si je mislil Hudolin, “že učinkuje”.

Tine se pa v šoli ni kdo ve kako odrezal, ko je na vprašanje, kakšen je tiger, odgovarjal:

“Jaz vem, jaz vem! Danes na poti v šolo sem ga videl. Zelo je podoben navadnemu mucu, morda je malo manjši. Ampak zelo grdo gleda!”

Sošolci so se smejali in v odmoru mu je nekdo na hrbet pritrđil napis:

Tine je kokoš!

Kdo ve zakaj? Morda ker tudi kokoš hodi po dveh?

Zelen škrat

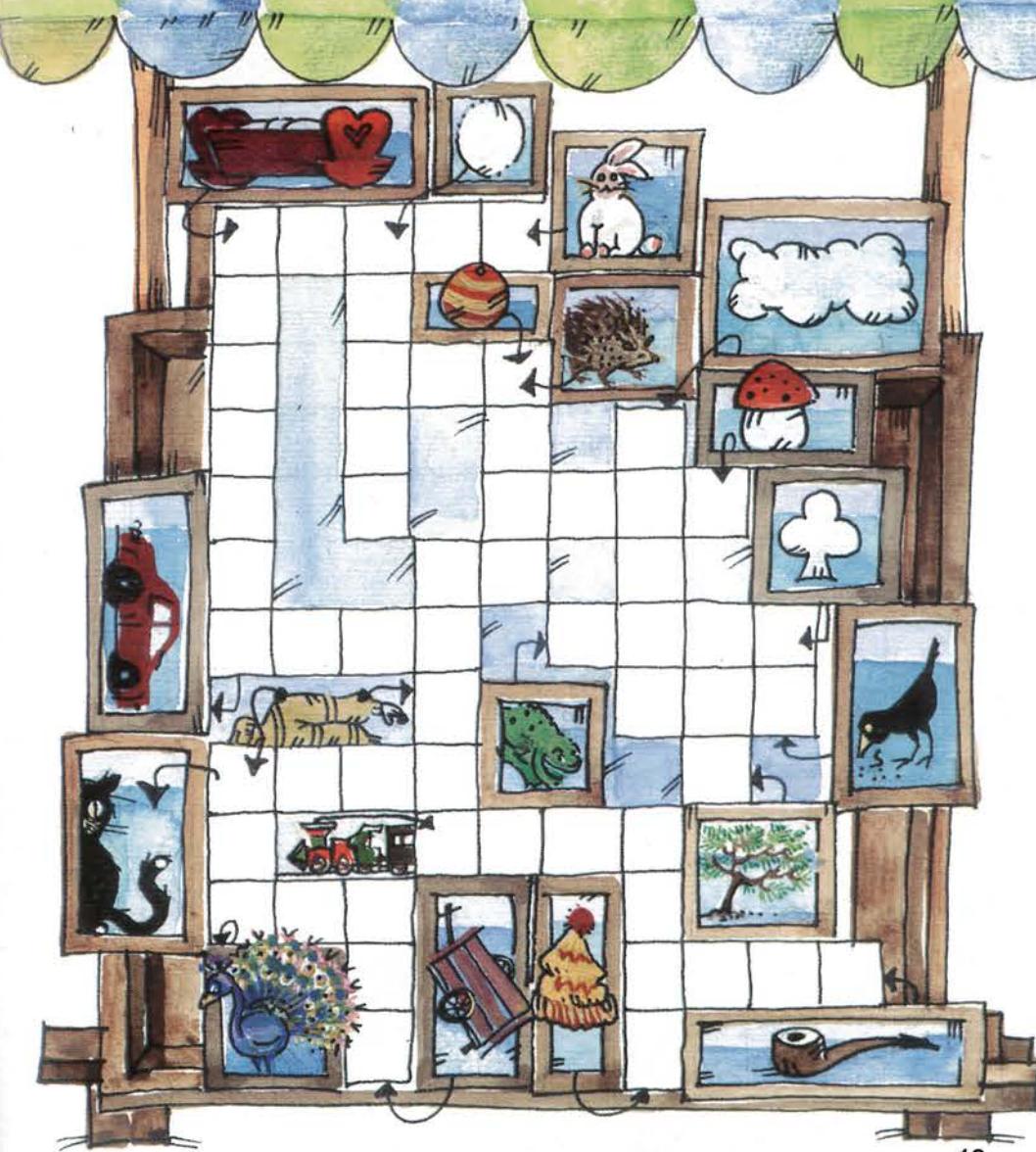
Pod zeleno skalo
prebiva zelen škrat.
Kdor ga pri delu najde,
bo postal bogat.

Imel bo zlate roke,
milijone zlatih las,
nagel bo kot veter –
prehitel bo svoj čas.

Pretakni vse soteske,
vsak gozd, še stari grad –
morda pa najdeš skalo,
kjer prebiva škrat...

KRIŽANKA Stojnica

Besedne družine • • • • • • • •

SRČNE REČI

Prisrčnost je zanesljivo v sorodu s **srcem**, srce je pa tako pomembna stvar, da brez njega še živeti ni mogoče.

Srček je majhno srce. Lahko je v zvezi z glasbo in se imenuje **Blejski srček**. Poznamo tudi **mamine srčke**. Navadno je z njimi velik križ.

Kurji srčki so za v ponev, **krompirjevi srčki** pa za tiskanje okraskov.

Srčece je mogoče še manjše od srčka, ampak je še veliko bolj ljubezničko! Diši po sami prijaznosti.

Na koncu pisem je vse polno **prisrčnih pozdravov**.

Menda je srce na vsem svetu simbol ljubezni. Največ ljubezni je v človeškem in pasjem srcu, trikrat več pa v Radenski, ker se imenuje **Tri srca**.

Med zdravilnimi rastlinami je **srčna moč**, ki preprečuje **srčni infarkt** in ureja **srčni utrip**.

Zvezo s srcem ima **srčika**. To ni kako domače zdravilo, ampak bistvo vseke stvari.

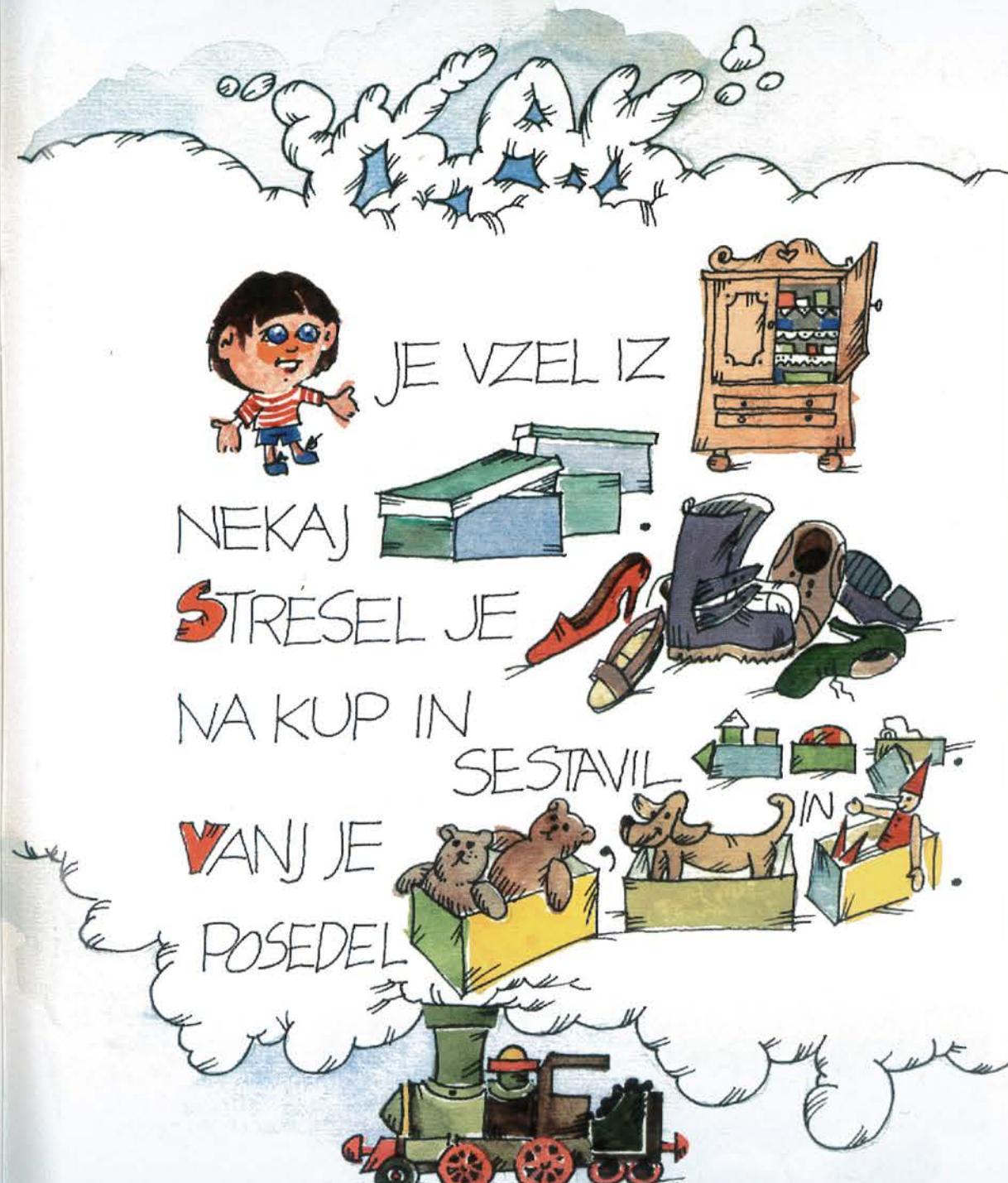
Srce dežele lahko poiščete na zemljevidu. Pomeni tisti kraj, ki je v deželi naj!

Junaki so **srčni ljudje** in dobivajo priznanja za svoja pogumna dejanja. Fedi iz 6.b pa se samo važi in junači, pred zobnim zdravnikom pa mu **srce pade v hlače**.

Iz iste besedne družine so srce, srčece, prisrčen, srčast, brezsrečnost, srček.

Nekaj povsem drugega pa je hrček.

Pobarujte sami

O zelenjavi · · · · ·

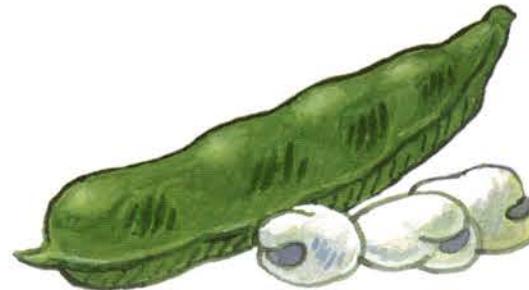
BOB

Bob je najstarejša znana stročnica. Divjega so našli v Tibetu, na Himalaji in v Alžiriji. V Egiptu, Arabiji in Evropi so ga poznali že v prazgodovini. V bibliji beremo, da je moral stari prerok Ezekijel med drugim jesti bob, da bi se uresničile njegove vizije o obleganju Jeruzalema. V Homerjevih ča-

sih (Homer je legendarni grški pesnik, ki je baje živel v 8 st. pr.n.s.) so Grki bogovom žrtvovali tudi bobove pogače.

Močno dišeči in pisani cvetovi boba so po ljudskem verovanju privlačili demone. V cvetovih in plodovih naj bi živele duše umrlih, duhovi, čarownice in druga nenavadna bitja. Ob cvetenju boba naj bi ta bitja s posebnimi močmi povzročala razne nesreče, mesecnost, moro itd.

Znano je, da ta vonj resnično vpliva na živali in njihove hormone tako zelo, da slovenski pregovor pravi: "Kadar bob cvete, pes še svojega gospodarja ne pozna". Ob posebnih vremenskih razmerah lahko zelo dolgo cvete, to pa zmanjša pridelek. Zato pravi naše rekelo: "bob v cvet, lakoča v svet". Rimljani so jedli bob ob pogrebih, s

čimer so

hoteli odgnati zle sile, sicer pa jim je rimski pontifik (veliki svečenik) uživanje in celo omenjanje boba prepovedal. To seveda ni bilo všeč preprostim, revnim ljudem, pa tudi politikom ne, saj so z bobom štegli volilne glasove. Resnično: bob so zaradi primerne velikosti uporabljali namesto kroglic pri volitvah.

Škotske čarownice niso jahale na metlah tako kot naše, ampak na bobovih steblih, pečen bob pa je preganjal tudi zobobol in črne koze. Koliko je to pomagalo, ne vemo več. Kelti so priali bobove pojedine, ki so se imenovale "beano", vilam v čast.

Bob je bil nekdaj v Evropi zelo priljubljen, saj ga je bilo, podobno kot fižol, mogoče sušiti za slabe čase. Takrat pa drugih vrst fižola še niso poznali. Bil je tako pomemben, da je v srednjem veku doletela smrt vsakogar, ki je s polj kradel bob, grah ali lečo.

Boba danes po svetu ne gojijo več veliko, ker ima zelo debelo lupino in, saj veste, napenja. Pri nas ga je zadnje čase zelo malo, saj so ga izrinili krompir, koruza in fižol.

V prejšnjih časih, ko so ga še veliko sadili, pa je veljal za najboljšo kmečko jed. Ljudje so trdili, da od boba postanejo močni ("boba se najej in gora se te boji").

V Ziljski dolini na avstrijskem Koroškem so pripovedovali, da je Kristus nekoč začudenim učencem spoštljivo pokazal bob in jim povedal, da ga je Bog zelo težko naredil, ker je bil tako trd. Pri delu se je Stvarniku odlomil noht, kar se na bobu še sedaj pozna.

Pregovor "vse je bob ob steno" govori o bobovi "odpornosti". Na to spominja tudi že pozabljen rek "zdaj sem se iz boba izdrli", kar pomeni: "še zdaj sem se spomnil". In še nekaj drugih: "reci bobu bob in popu pop" (= "imenuj vse s pravo besedo"), "takrat, ko je bil še bob v klasju in pšenica v strokih" (torej nikoli), "bob čez gozd, močnik do praga" (= "če smo ob bob, bomo morali spet jesti močnik, tj. tolci revščino"), "samo tam se dvakrat pove, kjer se bob melje". To so samo nekateri naši pregovori, kjer nastopa bob.

Beseda bob je splošno slovanska (balto-slovanska je boba, bobu). Iste osnove najdemo tudi v angleščini in nemščini (beans, Bohne), madžarsčini bab, grščini papas in še kje, vse pa izhajajo iz sanskrtskega izraza bhag, kar pomeni jesti ("papati") ozioroma "papa", hrana. Vse to kaže, kako pomemben je bil včasih bob. Prava ljudska "papa".

Ronč in Brenč

Jadranova turnirja v minibasketu

Športno združenje Jadran je tudi v tej sezoni poskrbelo za naše najmlajše košarkarje. Zanje je priredilo dva turnirja: *Trofejo Jadran* za igralce letnika 1981 in mlajše ter *Igre pod košema* za minikošarkarje letnika 1983 in mlajše.

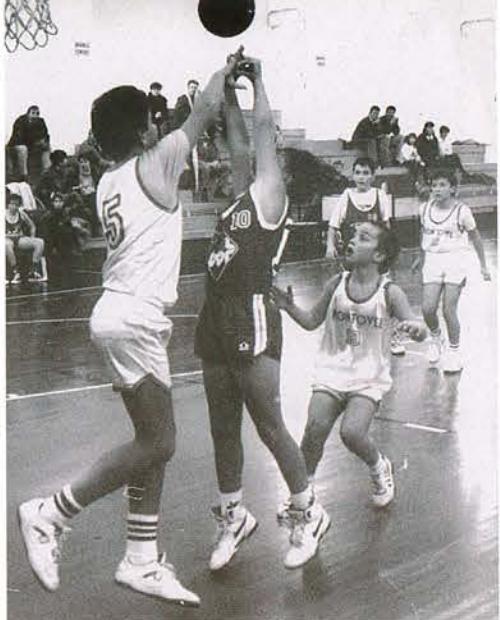
Trofeja Jadran je letos že sedmič, Igre pod košema pa so nekoliko "mlajše", saj so letos šele petič. Medtem ko so na prvih izvedbah nastopile ekipe (slovenske in italijanske) s Tržaškega in Goriškega, pa je Jadranova prireditve zadnja tri leta segla preko meje v Slovenijo. Kako pa je s prireditvama v tej sezoni?

Trofeja Jadran

Na letošnji, 7. prireditvi nastopa 10 ekip, ki so razdeljene v dve skupini.

SKUPINA A: Bor, Divača, Kontovel, Polet in Postojna. SKUPINA B: Dom, Nova Gorica, Portorož, Sežana in Sokol.

Doslej so odigrali že štiri kola in prav vse tekme so bile zelo napete. Precej živahnega je bilo tudi na tribunah, kjer so predvsem starši zanosno navijali za svoje malčke.

Trofeja Jadran: Bor-Kontovel

Igre pod košema

Nastopa 9 ekip, ki so razdeljene v dve skupini.

SKUPINA A: Bor, Kontovel, Nova Gorica, Portorož in Sokol. SKUPINA B: Breg, Kraški zidar iz Sežane, Polet in Postojna.

Igre pod košema niso zgolj košarkarska tekmovanja, temveč se na teh prireditvah malčki tudi zabavajo z raznimi igrami, kot so preval na blazini, štafetni tek, vodenje žoge in kajpak tudi met na koš ter tri košarkarske tekmice po osem minut vsaka. Na tem turnirju so odigrali tri kola in razpoloženje na vseh tekmah je bilo vedro in sproščeno. Naj-

mlajši pa so se predvsem izkazali zaradi zvrhane mere požrtvovalnosti in borbenosti.

Oba turnirja sta doslej zelo lepo uspela. Zaključni prireditvi pa bosta junija na Opčinah za Trofejo Jadran in v Portorožu za Igre pod košema.

Jadranova turnirja v minibasketu sodita prav gotovo med naše najpomembnejše mladinske športne prireditve nasploh.

Trofeja Jadran: Kontovel-Triglav

Šolarji pišejo • • • • •

MIHA RIŠE POMLAD

Srečal ga je Božo Kos in ga narisal v 7. številki Galeba. Zgodbico o Mihecu nam je poslalo 87 pridnih dopisovalcev. Prav vse smo prebrali! Tiste NAJ je bilo res težko izbrati, saj smo prejeli 40 spisov iz OŠ "France Bevk" - OPCINE, 15 iz OŠ "Pingo Tomažič" - TREBČE, 15 iz OŠ DOBROVO v Brdih, 11 iz OŠ "Fran S. Finžgar" - BARKOVLJE, 4 iz OŠ "Alojz Gradnik" - REPENTABOR in 2 iz OŠ "Ivan Grbec" - ŠKEDENJ.

Nagrajujemo in objavljamo pet zgodbic. Vsem dopisovalcem, ki so sodelovali, pa izrekamo pohvalo.

Nekoč je živel deček z imenom Miha. To je bil živahen deček, ki ga je vse zanimalo. Zmeraj je vse pretaknil in pregledal. Svoje zmagljivosti je preizkusil na razne načine. Nekega dne se je odločil, da se bo poskusil kot slikar in da bo s čopičem ujel spomladansko prebujanje. Kot pravi slikar je vzel barvice, papir in risalno stojalo ter se postavil ob vznosje hriba, kjer je zijala velika luknja. Seveda je Miha tedaj še opazil ni. Namreč delo je imel z zvončkom, nikakor ni mogel zadeti prave zelene barve. Kar naprej je nergal in si brundal neko pesmico. In ravno, ko je narisal zvonček, je priletela lastovica. Tedaj je veselo zavrskal in obenem prevrnil stojalo. Trudil se je, da bi ga spet postavil pokonci. Zraven je hitel tudi s čopičem, tako da je bilo več barve na njegovih hlačah kot na papirju. Toda nekako mu je le uspelo, da je narisal lastovico. Tedaj pa je iz luknje pokukal strašni medo. Miha je nekaj časa stal in strmel v medoto, oba sta bila kot dva kipa. In ravno, ko se je hotel strašni medo umakniti v jamo, jo je Miha ucvrl kot strela proti domu. Ampak brez risbice.

Ljivana Sirk, 3. c.
OŠ DOBROVO v Brdih

Nekega dne je Mihec šel v gozd in iskal lep razgled. Sliko bi rad podaril prijatelju za rojstni dan. Zagledal je jamo, krasno jamo, hotel jo je narisati. Vzel je list in se lotil dela. Risba je postajala vedno lepoša in že si je mislil, kako je prijatelj vesel. Medved Borut, ki je sta-

noval v tisti jami, je zagledal Mihca, ki je risal njegov brlog. Šel je ven, da bi narisal tudi njega. Toda, ko ga je Mihec zagledal, se je prestrašil in zbežal. Risbo je pustil kar tam. Medved pa je risbo dokončal in si jo obesil v brlog. Naslednji dan je Miha na prijateljevem rojstnem dnevu priposedoval to zgodbo. Vsi so je bili zelo veseli.

Luka Kofol, 5. r.
OŠ "Fran S. Finžgar", BARKOVLJE

Bil je lep pomladni dan. Miha se je odpravil v gozd. Vzel je risalno tablo in krede. Začel je risati zvonček in lastovko. Ko je zagledal medveda, je naredil preval in stekel domov mami v naročje. Mama ga je vprašala, kaj se mu je zgodilo. Miha ji je povedal, da je risal pomlad in videl medveda. Potem je vsem priposedoval o medvedu in prav vsi so se mu smeiali in ga dražili. Miha je bil žalosten, ker mu niso verjeli. Sklenil je, da gre k babici Tonci. Pri babici se je imel lepo. Zajci so mu grizali prste in muca Rika ga je praskala.

Jasmin Kralj, 3. r.
OŠ "Pingo Tomažič", TREBČE

Miha je šel risat v naravo. S seboj je vzel vse potrebno, da bi lahko napravil lepo risbico. A ubogi Mihec, postavil se je pred veliko jamo. Začel je hitro risati. Oh, kako lepo je risal! Lep zvonček, lepa lastovičica in kako lepa jama... in kakšen lep medved! Kaj, medved? Tega pa ne, tega pa Miha ne bo nikoli narisal! Preveč se ga boji. Teci, tec, Miha!

Peter Guštin, 3. r.
OŠ "France Bevk", OPCINE

Bil je lep pomladanski dan in nebo je bilo jasno. Miha je odločil, da bo narisal pomlad. Vzel je svoje barvice in list. Prišel je na trato, kjer je rasel zvonček. Blizu je bila velika luknja. Narisal je zvonček, medtem je priletela še lastovka, tudi njo je narisal. Medtem je iz luknje prilomastil velik rjav medved. Miha se je tako prestrašil, da so se mu dvignili vsi lasje. Stekel je proti domu, medved pa je začudeno rekel: "Le zakaj se je tako prestrašil, saj ga ne bi pojedel. Zakaj pa je pustil vse tukaj? Ravno prav, pustil mi je stojalo in barvnik. Moje

medvedke bom učil barvati in risati, ker bodo kmalu šli v medvedji vrtec!"

Aleš Grilanc, 4. r.
OŠ "Alojz Gradnik", REPENTABOR

POZDRAVLJENI PRIJATELJI

Pišemo vam iz košanske osnovne šole. Radi prebiramo vašo revijo Galeb, saj v njej najdemo marsikaj zanimivega in poučnega. Všeč nam je tudi rubrika, kjer objavljate stavke učencev. Tudi mi vam pošiljam dva prispevka z željo, da jih predstavite. Še vnaprej vam želimo veliko uspehov in vas lepo pozdravljamo!

Učitelji in učenci
od 1. do 4. r. OŠ KOŠANA

NAŠE KOKOŠI

Imamo sedem kokoši. Ena je rjava, ostalih šest pa je grahastih. Zaprete jih imamo v hlevu. Ko jim odpremo, stečejo na vrt. Tam brskajo po zemlji in iščejo hrano. Nahrani jih moja stara mama. Vsak dan jim nalije svežo vodo.

Nasuje jim koruzo in pšenico. Pripravi jim tudi krmilno moko in krompir. Skoraj vsak dan znejejo jajce. Če ne pazimo nanje, nam na vrtnih gredicah izkopljajo seme in sadike. Včasih gredo tudi na sosedov vrt. Takrat se stara mama razjezi in jih z dolgo palico spodi domov. Grozí jim, da bo iz njih skuhala juho. Ker jim stara mama ne govori v kokošjem jeziku, je ne razumejo in drugi dan spet zbežijo na sosedov vrt.

Andreja Brožić
2. r. OŠ KOŠANA

JAZ SEM ZVONČEK

Jaz sem najsrcenejši zvonček na svetu. Ime mi je Cin-cin. Zelo sem vesel, ko me pomlad zbudi. Zelo sem vesel, ko me obiše drobna čebelica. Rad sem v družbi z vsemi zvončki. Tudi otroci so zelo prijazni z menoj in me zavljajo. Žalosten sem, kadar me otroci potoptajajo. Bojim se tudi, ko me otroci grdo utrgajo.

Valter Belovec
2. r. OŠ KOŠANA

STRAH ME JE BILO

Bala sem se ogledala in živali. Nekega dne sem odšla v sobo in se nekaj časa gledala. Ko

sem postavila nogo nazaj ali naprej, je bilo tudi v ogledalu tako. Dotikala sem se ga, ampak je bilo trdo in mrzlo. Skočila sem na posteljo in sem začela jokati. Klicala sem nono, očka, mamo, a nobeden ni prišel. Potem pa so le pritekli. To se je zgodilo, ko sem imela nekaj več kot eno leto. Mama me je potolažila tako, da mi je dala mleko. Potem so me peljali na sprechod. Nekoč, ko sem bila v gozdu, sem zaledala zajca. Bala sem se ga, zato sem se skrivala mami v bundo, ali pa zasad za tatka. Tudi ptiča sem se bala in sem jokala. Cartali so me, a ni bilo miru, zgubila sem tudi copato.

Ko danes vidim ptiča ali zajca ali pa se gledam v ogledalo, se ne bojim več.

Suzy Bisiacchi, 4. r.
OŠ BRIŠČIKI

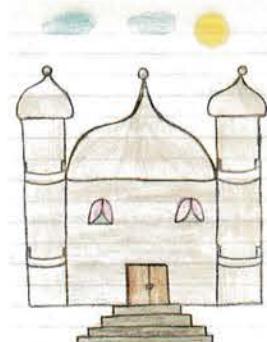
ODMOR

Rada hodim v šolo. Najbolj pa se veselim odmora. Odmor traja 20 minut. Najprej si umijem roke, nato pomalicamo in se odpočijemo. S svojimi sošolci se šalim in zabavam. Veselo tekamo po razredu in naše učiteljice se jezijo in nas kaznujejo. Večkrat se med sabo skregamo in si nagajamo. Radi obiskujemo učence petega razreda. Z njimi se pogovarjamo in igramo. Žal mi je, ker je odmor vedno prekratek.

Lorena Tegacci, 4. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

V INDIJI

Božične počitnice sem preživila v Indiji. Čudovito potovanje, na katerem sem videla veliko novega. Vreme je bilo sončno in vroče in kopala sem se v čistem morju, oziroma oceanu. Indijci so zelo prijazni in vedno nasmejanji. Spoznala sem desetletno Indijo, ki je prodala torbice. Imela je sari, njihovo tipično oblačilo. Tudi mama in jaz sva si ga kupili poleg drugih reči. Nekatere ženske imajo na čelu piko: rdečo, črno, oranžno. Rdečo imajo poročene. Moški pa nosijo "pandžam". Videla sem mnogo revščine. Ljudje živijo tudi po cestah. To me je zelo pretreslo. Po cestah se sprehajajo tudi krate, ki so tam svete živali. Kako so suhe! Ogledala

sem si veliko templjev. Pred zanimivimi svetišči smo morali vedno pustiti obuvala. Med ogledom lahko srečaš tudi slona, netopirje in opice. Indijski verujejo v več bogov in so zelo verni. Tudi njihova hrana je zelo različna od naše. Prve dni mi ni bila všeč, potem sem se pa privadila tudi na pikantne omake. Kako je peklo. Jedla sem tudi rdeče banane, zelo majhne, kokos s kokosovim mlekom ter riž z rozinami in kandiranim sadjem. Videla sem nasade čaja, kave, kakava in popra. Posebno zanimiv je bil živalski vrt s kačami, krokodili, tigri, sloini, opicami in čudnimi pticami. Posebnost so bile ogromne kletke. Vse je bilo zares enkratno doživetje. Nikoli ne bom pozabila tega potovanja in še bi se rada vrnila v Indijo.

Sheila Perossa, 4. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

ZAJČEK

Dežek pada,
sonček sije,
glej, poglej,
kam se zajček
skrije.

V deblu,
v duplu tam
počival bo
ves dan.

Ko se bo zbudil,
po korenje
šel bo tja
na polja.

Maja Udovič
4. r. OŠ "Karel Širok"
DONADONI

MAMICI ZA ROJSTNI DAN

Zvončki in trobentice
so pomladanske rožice.
Jaz na travnik pohitim,
tam mami šopek naredim.
Ko šopek bo nabran,
z roza trakom povezan,
mamici ga dam
za rojstni dan.

Zraven ji obljudim,
da želite ji izpolnim:
da v šoli bom poslušna,
da bom vedno luštna.

Sandy Nestori, 4. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

MOJE KURE

Kure mure pure
kam si jih poslal?
V hišo sem jih zaprl,
da jih bom odrli.

Ivan Šunjerja, 3. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

NEDELJA

V nedeljo sem šla k noni. Igrala sem se na travniku. Videla sem dosti živali in rastlin. Gledala sem ribe in žabe v mlaki.

Lavinia Skerlavaj, 3. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

POMLAD

Trava zeleni, potok žubori,
v potoku raca se vrti.
Čez vodo most lesen leži,
pod njim zelena žaba kvaka.
Se ovca lačna pase, meka,
ker je vime polno mleka.
Po nebu ptice letijo,
se tople pomladni veselijo.

Aleksander Milošević, 3. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

LAČNI MEDO

Narava vsa že raja,
ker pomlad prihaja.
Ko se na veji sinička oglasi,
se stari medo prebudi,
iz brloga leno se vali.

Hrupno lomasti čez hosto
dokler ne pride na prosto.
Lačen hodi čez trate in hribi,
v reki pa plavajo ribe.
Juhej, ko jih zagleda,
za kosilo bo polna skleda!

Anika Stancic, 3. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿

Video kaseto podarjamo učencem
OŠ "Karel Širok", DONADONI

Moja ura že zvoni,
stari medved pa smrči,
v' duplu veverica spi,
Suzana v šolo odhiti.

URA, MEDVED IN VEVERICA

Suzana Pantić, 3. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

NEBO

Sonce se na nebu smeje,
prijetno sveti in nas greje.
Luna večkrat je okroglja, polna,
a zvezde kažejo na pravo pot,
da popotnik ne zadene v plot.

Oliver Puntel, 3. r.
OŠ "Karel Širok", DONADONI

MOJA MUCA

Naši muci pravimo Leo. Je tigrasta in debela. Rodila se je v Križu. Ko se je rodila, je imela sedem bratcev. Podarila nam jo je naša prababica. Kadar je lačna, mijavka. Mama ji pripravi hrano v skodelici.

Jan Sadłowski, 3. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

KAKO SE IGRAM Z BRATCEM

Jaz se skoraj nikoli ne igram z bratcem, ker mi vedno nagaja. Moj bratec se imenuje Manuel. Drugo leto bo šel v prvi razred. Je velik in vedno nasmejan. Ima skoraj šest let. Ima temne oči in dolge plavolase, kodraste lase. Ko se vrne iz vrtca, se igrava s kompjuterjem. Najraje si nastaviva igro sama: je debel mož, ki ima velik trebuh in tolče možičke, skače in jih brca. Z bratom se igrava do večerje, potem povečerjava in greva spat.

Christian Sustersich, 3. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

MOJA NESREČA

Lani septembra sem šel z nono in z očkom v Vrhpolje nabirat slive. V tej vasi stanuje mamin stric. Ves teden smo obirali slive. Najprej smo se preobleli pri maminem stricu, da si ne bi strgali obleke. Nekega dne sva z očetom splezala na slivo. Na žalost je to drevo imelo eno vejo počeno. Ne očka ne jaz nisva tega videla in tako sem splezal na tisto vejo. V trenutku smo vsi slišali "krak" in veja se je zlomila. Očka me je prijel, a me ni mogel dolgo zadr-

žati. Padel sem naravnost v veliko košaro sliv. Tako se je končala moja dogodivščina.

Alex Baruca, 3. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

JAZ

Imenujem se Mattia. Obiskujem prvi razred. Doma sem edini fantek, ker imam štiri sestre. Rad jim nagajam. Jaz rad plavam in rad telovadim.

Mattia Porro, 1. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

JAZ SEM KATARINA

Obiskujem prvi razred. Imam svetle lase, zelene oči, majhen nos in rdeča usta. Sem visoka in suha. Rada pišem in rišem.

Katarina Mikulus,
1. r. OŠ "Josip Ribičič",
SV. JAKOB

IME MI JE ANDREJA

Imam šest let in hodim v prvi razred. Nosim očala, imam kratke svetlorjave lase in sem suha. Všeč mi je televizija in rada hodim k televodbi. Moja sestra se imenuje Kaja. Ima štiri leta. V vrtcu je srednja. Ima rjave kratke lase in rjave oči. Večkrat si nagajava. Mama pa se jezi.

Andreja Koren, 1. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

JAZ

Imenujem se Valentina Bernardka in imam šest let. Imam dolge rjave lase, velike oči, majhen nos in lepa usta. Sem suha in visoka. Obiskujem prvi razred. V šoli se učim, pišem in

berem. Tu imam prijatelje, ki se imenujejo: Andreja, Margherita, Mattia, Katarina in Daniel. Valentina Bernardka Micol, 1. r. OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

TO JE MOJA DRUŽINA

Moj očka se imenuje Franko, moja mama je Loredana, jaz pa sem Daniel. Živimo v Trstu. Jaz imam sedem let. Hodim v prvi razred. Nosim naočnike. Rad se igram.

Daniel Perosa
1. r. OŠ "Josip Ribičič"
SV. JAKOB

JAZ SEM MARGHERITA

Hodim v prvi razred osnovne šole. Stara sem šest let. Imam modre oči, dolge rumene lase, rdeča usta in suh trup.

Margherita Vascotto
1. r. OŠ "Josip Ribičič"
SV. JAKOB

ALEKSIJA IN DANIEL

Jaz sem Aleksija. Stara sem sedem let in hodim v drugi razred. Sem visoka, imam dolge rjave lase, svetlo modre oči. Triindvajsetega aprila sem imela rojstni dan. Moja številka čevljev je enaintrideset, a najraje sem v telovadnih copatih. Imam bratca, ki se imenuje Daniel. Večkrat nagaja. Star je dvanajst let in je višji od mene. Hodi na srednjo šolo. Ker je starejši od mene, se ne igrava. Nekoč je bil dolgo časa bolan. Ko je bil že zdrav, mu je začela teči kri iz nosa. Bilo je toliko krvi, da smo ga morali peljati v bolnico. Tam so ga pozdravili in potem smo šli domov. Jaz rada hodim v šolo in rada se igram s Tatjanom.

Aleksija Leone, 2. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

MOJE SESTRE

Jaz sem Tatjana in sem stara osem let. Imam tri sestre, ki se imenujejo Serena, Debora in Nataša. Rada grem k njim na obisk, ker pri njih so moje nečakinje Megi, Diana in Nikole. Moje sestre so zelo suhe, čeprav jedo veliko slaščic. So tudi zelo nagajive in simpatične. Serena ima petindvajset let, Debora štiriin-

dvajset, Nataša pa triindvajset. Jaz rada hodim v šolo. Tam se igram z Aleksijo in Laro.

Tatjana Gregori, 2. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

DIJAŠKI DOM

Sem Marko, učenec drugega razreda. Obiskujem šolo Josip Ribičič. Po pouku grem v Dijaški dom. V Dijaškem domu je zelo lepo, tam spim, se igram in jem dobro hrano. Predno grem spat, si nagačamo. Učitelji se jezijo.

Marko Novak
2. r. OŠ "Josip Ribičič"
SV. JAKOB

KONJU JE IME FURJA

Furja je črne barve in se pase na travniku. Je kobila in je dobra, ker čaka na gospodarja in mu pomaga. Nekoč je zbežala, ker ni hotela biti privezana. Gospodar jo je spustil na velik travnik in je bila vedno vesela.

Lara Skrinjar, 2. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

TETA VIDA

Jaz imam tetu, ki živi v Savinjski dolini. Moja tetu je majhne postave, je debela in govoriti po domače. Tudi moj stric govoriti po domače. Moja tetu ima petelina in kokoši. Tam zraven njene hiše je gozd, kamor se mi hodimo sprehajati. Tetu ima tudi velik vinograd in zemljo, kjer raste vsa domača zelenjava: krompir, korenje, jagode, tudi fige. Malo nižje od njene hiše, imamo lepo hišico. Ta hišica je naša. Moja tetu ima gostilno. Tam mi pojemo kosilo in večerjo. V Savinjsko dolino gremo poleti na počitnice, ko ni šole. Jaz sem žalosten, ko se vračamo v Trst.

Iztok Skrinjar, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

dvajset, Nataša pa triindvajset. Jaz rada hodim v šolo. Tam se igram z Aleksijo in Laro.

Tatjana Gregori, 2. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

IZLET S PLANINSKIM DRUŠTVOM

V nedeljo zjutraj me je mama pripeljala z avtom v Dolino, kjer smo se zbrali s Planinskim društvom, da bi šli po hribih tam okoli. Tudi moji prijatelji Oskar, Walter in Marko so prišli. Pa smo začeli hoditi proti gozdu. Takoj na začetku smo videli lep studenček. Ustavili smo se in popili smo mrzlo vodo in tudi steklenice smo si napolnili z njo. Potem smo hodili naprej in smo zagledali zelo zelo staro, porušeno hišo. Hiša je imela samo tri zidove. Enega zidu ni bilo več in tudi ostankov strehe ni bilo videti. Pot smo nadaljevali po gricah in dolinah in po dveh urah hoje smo prišli na travnik. Tam smo igrali nogomet z usnjeno žogo. Igrali smo tudi mnogo igric: med dvema ognjem, lovili smo se, tekali. Potem je prišla ura, da smo se moralni vrniti, ker je bilo pozno. Po poti sem videl zelo lepe rastline. Nekdo jih je nabral, a jaz ne. Ta izlet mi je bil zelo všeč.

Giorgio Pitacco, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

MOJA ŽOGA

Lansko leto sem šel z dedom v mesto. V neki trgovini sem videl lepo žogo. Prepričal sem deda, naj mi jo kupi in tako je žoga postala moja. Ko sem prišel domov, sem jo vsem pokazal. Mama pa mi ni pustila, da bi jo imel v stanovanju. Tako sem jo nesel v klet. Mesece in mesece je nisem videl. Le prejšnjo nedeljo sem se spomnil nanjo, ker smo pospravljali klet. Bila je pod omaro. Bil sem tako vesel, da se vse te popoldneve igram z njo, čeprav mama pravi, da naj jo spet nesem v klet, ker motim sosedje.

Oskar Perosa, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

ŽELIM SI, DA BI IMELI V ŠOLI TOPLO KOSILO

Vsek dan, približno ob enajstih zjutraj, zavoham, da v vrtcu pripravljajo kosilo. Po vonju ugibam, kaj je za kosilo: mineštra, pašta z omako, ribe... Spominjam se, kako dobro so kuhalni, ko sem hodil v vrtec. Kuharica je bila gospa Anica. Upam, da je še ona, ker sem jo

imel zelo rad. Vedno je bila dobre volje in zelo rada nas je imela. Zelo rad bi, da bi imeli šolsko menzo. Iz razreda bi šli vsi skupaj v pritličje, v jedilnico. Zelo lepo bi bilo, če bi z nami imele kosilo tudi učiteljice. Večkrat si predstavljam, kako bi bilo, če bi jedli vsi pri isti veliki mizi. Gospa Anica pa, vesela in nasmejana kakor vedno, bi nam pripravljala na mizo svoje dobrote.

Walter Bullo, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

ČE BI BIL MAČKA

Če bi bil mačka, bi razbil vse kozarce in kržnike, raztrgal mamino kuhrske knjige in opraskal novo očetovo obleko. Ker bi mamo in očeta močno razjezikl, bi me spodila od doma. Ko bi bil zdoma, bi skakal po strehah in lovil golobe, da bi jih pojedel. Če ne bi bilo golobov, bi zamijavkal pod kakšnim balkonom, da bi mi vrgli nekaj ostankov. Tako bi imel vedno kaj jesti. Ko bi deževalo, snežilo, ali bi padala toča, bi se skril pod avto. Tudi ponoči bi spal pod avtom. Če bi me zasledoval kakšen potepuški pes, bi smuknil na streho od avta in potem bi mu skočil na hrbet in ga popraskal. Ko bi se naveličal biti potepuški mačkon, bi spet zamijavkal na domačem pragu. Oče in mama bi me z veseljem sprejela v hišo, kjer bi jima ponovno nagajal.

Marko Sadlowski, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

MOJA PSIČKA

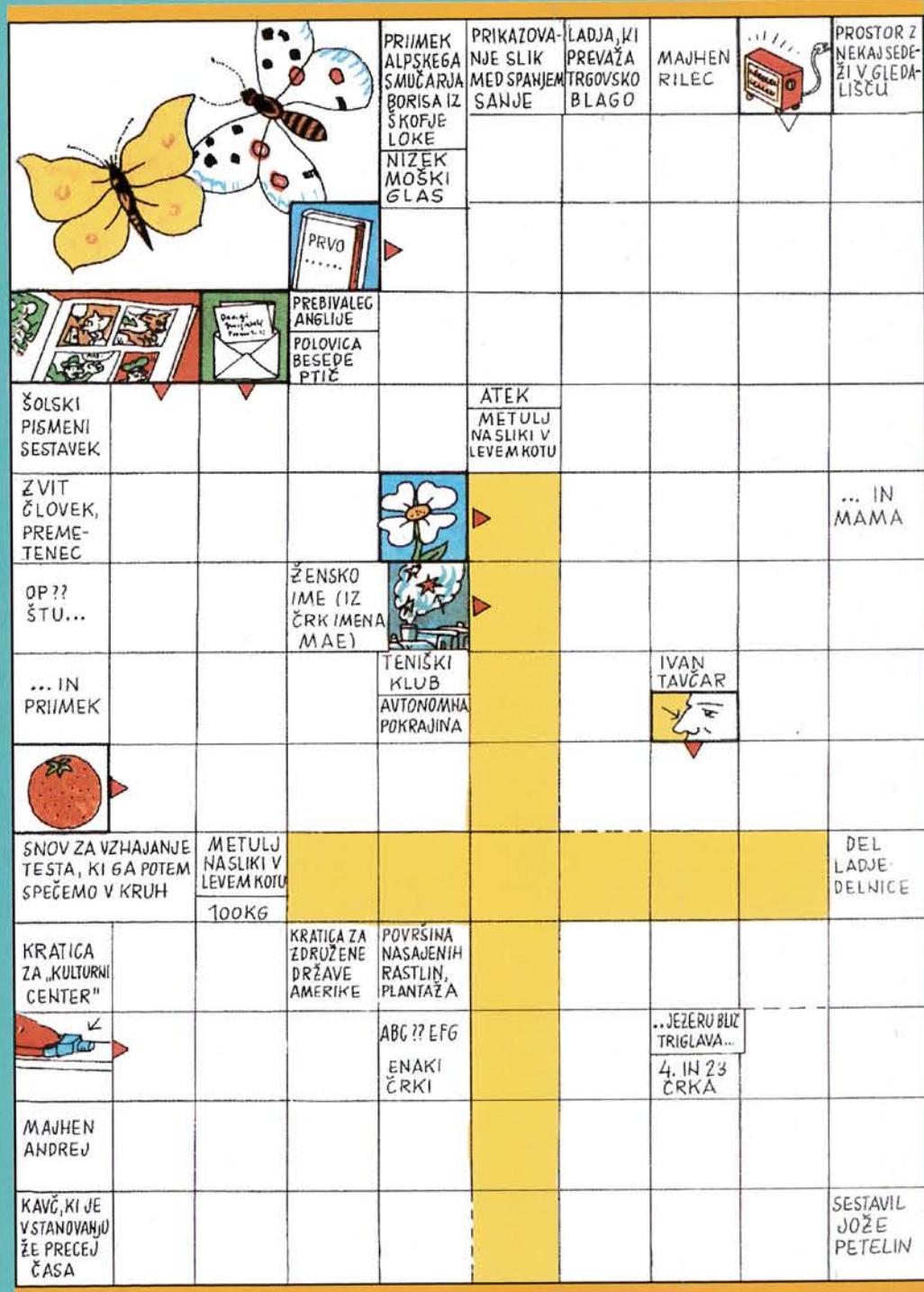
Moja psička ni prave pasme. Imenuje se Mimi in ima štirinajst let. Večkrat je bila bolna. Lansko leto so jo operirali na trebuhi. Letos je spet zbolela, a je ne moremo rešiti. Vedno kašja in bruha. Vsako jutro me pride zbuditi točno ob sedmih. Ko grem jaz v šolo, gre ona lizat mojo muco. Ko je ura kosiла, tudi ona in moj muc jesta meso, ki ga je pripravila moja mama. Popoldan gre počivat z mojo mamo in spi do jutra. Štirinajst let za pse je kot osemindvetdeset let za človeka. Ko moja psička kašja, sem jaz zelo v skrbeh.

Walter Bullo, 4. r.
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿

Video kaseta z veliko pustolovščin za učence
OŠ "Josip Ribičič", SV. JAKOB

**Rešitve ugank pošljite do 18. maja na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.**

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

KRIŽANKA PRESENEČENJE:

Vodoravno: jagoda, osel, kocka, ena, Teo, klešče, krat, izpit
Navpično: otok, jaice, kosa, goba, tri, gos, detelji, šal, mesto

DVA REBUSA: Kolovrat se vrtí. Rokav je kratek.

VELIKA KRIŽANKA:

Vodoravno: bržola, spojitev, lij, gost, mokasin, Ivana, rep, dušik, nosorogi, šleva, LS, čoln, val, miniji, Evi, Anita, jen, pacek, Ace, a, ay

Navpično: mir, mapa, slovenština, pikapolonica, Bojan, selitev, RJ, sadovnjak, žigi, ura, Oton, ŠO, veja, les, iglavec, avt, kislina

Rešitev: počitnice

BEŠITVE SO POSLALI:

Martin Rebecchi, Ivana Sobani, Kristina Husel, David Cibi, Sara Manola; Damjan Milič, Walter Gregori, Tjaša Milkovič; Gioia Simeone, Sebastina Calzi, Marko Švab, Jasmin Kralj, Andrej Guštin; Peter Škabar, Miloš Škabar, Pamela Alfarano, Alenka Možina, Manuela Destri – 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR:

Emilio Della Mea, Walter Cunja, Mina Mahnič, Andreja Bruss, Erik Prassel, Katja Tonet, Giacomo Vanello Premru; Daša Bevilacqua, Janko Brecelj, Sandi Pace; Sara Bevilacqua, Arin Marchesi, Martina Tonet, Julij Vanello Premru, Marko Mahnič, Martina Cunja, Elia Hrovatin, Daša Stanič; Eugenio Chiarle, Luka Kofol – 1., 2., 4. in 5. r. OŠ "Fran Saleški Finžgar" – BARKOVLJE;

Andrea Caute, Andrej Vidali, Peter Ferluga, Matteo Peric, Staška Cvelbar, Luca Mereggiglioli, Mitja Suhadolc, Alan Pavat, Matjaž Suhadolc, Erik Piccini, Veronika Spacapan, Ivana Laurencic, Devan Jerman, Erik Pavletič, Iris Risičarić, Maruška Hrovatin; Mara Sossi, Marko Zupan, Vasilij Cociancich, Majna Pangerc, Aleksandra Carli, Ingrid Bianchi, Igor Šibrelja, Andrej Sossi, Veronika Sosič, Borut Bogatez, Eva Sancin – 4. in 5. r. OŠ "France Bevk" – OPCINE:

Mairim Cheber, Sussanna Derganc, Ingrid Bersenda – 4. r. COŠ "Ivan Trinko Zamelski" – RICMANJE:

Isabella Spacal, Borut Jogan, Robi Miljković, Tjaša Križmančić, Marko Milošević; Suzana Pantić, Sara Crevatin, Lavinia Skerlavaj, Nicole Husel, Ivana Šunjerga, Aleksandar Milošević, Diego Posar, Erick Botteon, Oliver Puntel; Lorena Tegacci, Sheila Perossa, Maja Udovič, Sandy Nestori; Boban Pajić, Zoran Stojanović, Alex Skerlavai, Corrado Bernetti, Gerardo Tolentino – 2., 3., 4. in 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI;

Ksenija Pregarc, 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO; Ketty Furlan, I. b SS "Fran Levstik" – PROSEK; Erika Sancin; Paolo Vignini, Dejan Furlan, Martina Carpani – 4. in 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ.

NAGRADA DOBIJO: Ivana Sobani, 2. r., Gioia Simeone, 3. r. OŠ "Alojz Gradnik" – RE-PENTABOR; Mina Mahnič, 1. r., Julij Vanello Premru, 3. r. – OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE; Andrej Vidali, 4. r., Veronika Sosič, 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE; Mai- rim Cheber, 4. r. OŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE; Isabella Spacal, 2. r., Zoran Stoja- nović, 5. r. – OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Paolo Vigni, 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ.

Prijatli.

Denar je sveta vladar, pravi ljudska modrost. Lahko bi imeli en sam denar za ves svet. Pa ni tako, ker so vrednosti v srcih in glavah ljudi drugačne. Zato ima vsaka dežela denar po svoje porisan.

Na slovenskih tisočakih je France Prešeren. Kot ljubezenski pesnik nam pomeni dobrino, ki se ne obrabi in ki je naša, ker čutimo in verjamemo v njeno vrednost. S takim denarjem stopamo Slovenci k drugim narodom, da bi z njimi sodelovali in živeli v prijateljstvu – vsak za svoj denar. In kdor je naše misli, mu bomo radi dali za čašo vina. S Prešernovim denarjem in njegovo zdravljico.

KMEČKO OBRTNA HRANILNICA DOBERDOB

BANKA SLOVENIJE

France Prešeren 1800-1849